

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.124 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De rechtspleging

1.1. Verzoeker heeft op 28 juli 2008 een verweernota neergelegd als repliek op de nota van de Commissaris-generaal.

1.2. Buiten het geval waarin een replieknota krachtens artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) door de verzoekende partij kan worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van de verwerende partij inzake haar onderzoek van de nieuw aangebrachte gegevens en elementen, hetgeen in casu niet het geval is, voorziet noch de voormelde wet, noch het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de mogelijkheid om, na kennisname van de nota van de verwerende partij, hierop schriftelijk te repliceren. Derhalve wordt de verweernota uit de debatten geweerd.

2. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“U werd op 20 september 2007 van 14u05 tot 17u00 en op 27 februari 2008 van 11u20 tot 12u00 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Roma-taal machtig is. Uw advocaat, meester Fransen, was gedurende het laatste gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom-zigeuner, geboren in Obilic, Kosovo. Aan het einde van het Kosovaarse conflict in 1999 vluchtte u met uw gezin voor het geweld. Op 29 november 1999 dienden uw ouders in België een eerste asielaanvraag in. U was toen nog minderjarig en volgde de procedure van uw ouders. Op 17 mei 2000 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken tot een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dat hadden jullie echter al gedaan. Uw vader had na een aantal maanden besloten terug te keren. Hij meende dat de situatie verbeterd was en hij had er nog een aantal huizen had in Kosovo. Na jullie terugkeer verbleven jullie in één van uw vaders huizen in Obilic. Na een tien- à vijftiental dagen haalden uw Albanese bureu u en uw gezin uit het huis omdat er Albanese uit Albanië kwamen. Zij staken het huis in brand en sloegen uw ouders. Met de hulp van uw Albanese bureu en KFOR konden jullie ontsnappen. De KFOR bracht jullie naar het vluchtelingenkamp in Plementina. U bleef er drie à vier maanden en vertrok vervolgens naar uw tante in Kraljevo. U verdiende er de kost door karton en plastic te verzamelen en te verkopen. In Kraljevo leerde u uw partner Hira (L.) (O.V.: 6.103.186) kennen en zij trok bij u in. Toen zij zwanger was overleed haar vader. Kort daarna kwamen uw ouders uit Plementina aan. In Kraljevo was u niet ingeschreven. Toen u uw oudste zoon wou gaan laten inschrijven in Kraljevo smeed een Serviër aan het onthaal van het gemeentehuis u buiten en werd u geslagen. Vanaf 2006 begonnen zwaarbewapende Serviërs (‘Cecniks’) jullie lastig te vallen in jullie huis. Anderhalf jaar lang vielen zij twee tot drie maal per week bij jullie binnen om jullie vrouwen aan te randen. U was van dit alles niet op de hoogte, want u ging elke dag werken in de stad. Samen met uw partner Hira (L.) (O.V.: 6.103.186), uw ouders Isen en Dudije (O.) (O.V. 4.904.528) en uw schoonzus Afrodita (M.) (O.V. 6.103.204) verliet u Kraljevo. Op 18 juni 2007 vroeg u asiel in België. Hier in België vertelde uw vrouw u dat zij voortdurend aangerand werd. U bent in het bezit van een kopie van een geboorteakte uitgereikt op 12 januari 1999 te Obilic.”

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees op vervolging in de zin vande Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt hebt na uw eerste asielaanvraag in België effectief naar Kosovo te zijn teruggekeerd en daar een aantal maanden in het vluchtelingenkamp in Plementina te hebben verbleven. Zo kunt u geen enkel document voorleggen dat die terugkeer kan staven. Bovendien zijn de verklaringen van u en die van uw ouders daaromtrent niet in overeenstemming. Zo verklaarde u bij jullie terugkeer in 2000 eerst een tien à vijftiental dagen in jullie voormalige huis te hebben gewoond, alvorens er door uw Albanese bureu en KFOR te zijn uitgehaald en naar het vluchtelingenkamp nabij Kosovo B te zijn gebracht (CGVS-gehoorverslag 20/9/2007 p.3 en p.10). Uw vader Isen en uw moeder Dudije daarentegen verklaarden bij jullie terugkeer in 2000 meteen in het vluchtelingenkamp in Plementina te hebben verbleven (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 Isen p.4-5 en CGVS-gehoorverslag Dudije p.3). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat generaal onderschreef uw vader wel uw versie van de feiten (CGVS gehoorverslag Isen 27/2/2008 p.2), maar uw moeder bleef bij haar eerdere verklaring (CGVS-gehoorverslag Dudije 27/2/2008 p.2 en 5).

Ook van uw verblijf in Kraljevo heeft u het Commissariaat-generaal niet kunnen overtuigen. Ten eerste dient ook hier weer te worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt dat uw verblijf in Kraljevo kan staven. Bovendien is er op het adres dat u opgaf als de verblijfplaats van uw tante -waarbij u van 2000 tot 2007 hebt verbleven- Stadionska 37 te Kraljevo, een NGO gezeteld. Het betreft “Plavi Cvet”, een organisatie die de belangen van de Roma verdedigt en die de Roma in Kraljevo helpt bij het bekomen van documenten. Hoewel op exact hetzelfde adres gelocaliseerd als u, had u nog nooit van deze organisatie gehoord (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.5). Voorts zijn er in de opeenvolgende verklaringen van u en uw familieleden ernstige tegenstrijdigheden over waar jullie exact gehuisvest waren. Zo verklaarde u aanvankelijk bij uw tante te zijn gaan wonen. Toen uw ouders kwamen zouden ze in het huis van uw overleden schoonvader, naast het huis van uw tante, op nr.36, gaan wonen zijn. U bleef in

het huis van uw tante wonen (CGVS-gehoorverslag 20/9/2007 p.6 en 7). Tijdens het tweede interview verklaarde u apart te zijn gaan wonen, als buur van uw tante (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.3). Uw partner Hira verklaarde het ene moment dat uw vader in hetzelfde huis als jullie woonde (CGVS-gehoorverslag 20/9/2007 Hira p.5), dan dat uw ouders 30 km van jullie woonden (CGVS-gehoorverslag Hira 20/9/2007 p.7) en vervolgens in dezelfde straat woonden, maar niet naast jullie (CGVS-gehoorverslag Hira 20/9/2007 p.8). Uw vader verklaarde een huisje te huren naast het huis van uw tante, waar u woonde (CGVS-gehoorverslag Isen 21/9/2007 p.7), maar uw moeder verklaarde dat u 3 km verderop woonde (CGVS-gehoorverslag Dudije 21/9/2007 p.9). Afrodita tot slot verklaarde dat jullie allen samen woonden, twee à drie huizen naast het huis uw tante (CGVS Afrodita 1/4/2008 p.2-3). Wat het tijdstip betreft waarop uw ouders toekwamen in Kraljevo zijn jullie verklaringen ook manifest met elkaar in tegenspraak. U verklaarde dat uw ouders één jaar na uw aankomst in 2000 aankwamen (CGVS-gehoorverslag 20/9/2007 p.6). Uw vader Isen verklaarde daarentegen pas in de tweede maand van 2007 vanuit Kosovo naar Kraljevo te zijn gegaan (CGVS-gehoorverslag Isen 21/9/2007 p.6). Gelet op wat voorafgaat kan uw werkelijke verblijfssituatie niet worden achterhaald en kan evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij van een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde kopie van een geboorteakte doet hieraan geen afbreuk. Deze bevestigt uw identiteit maar geeft geen uitsluitsel over uw verblijfssituatie voor uw komst naar België.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner Hira (L.) (O.V. 6.103.246), uw ouders Isen en Dudije (O.) (O.V. 4.904.528) en uw schoonzus Afrodita (M.) (O.V. 6.103.204) werd besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van deze beslissingen is toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van “artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève juncto artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betoogt dat het algemeen bekend is dat Roma-zigeuners in het kamp Plementina in erbarmelijke omstandigheden leven – hiertoe verwijst hij naar een verslag van de Parlementaire Assemblée van de NAVO –, en dat ze aldaar niet alleen door de bevolking doch ook door de politie gehaat worden. De Servische maatschappij is aldus openlijk racistisch ten aanzien van Roma's, zo stelt hij. Verzoeker betoogt voorts dat hij ook tijdens zijn verblijf in Kraljevo als een minderwaardig persoon werd behandeld en dit “gepaard (gaat) met het stigmatiserende beeld, wat in Servië bestaat, van ‘de Roma als van nature marginale, onbetrouwbare en criminele personen’”. Verder verwijst hij nog naar verklaringen afgelegd door zijn vader en naar eigen verklaringen die deze algemene informatie bevestigen.

3.2. In een tweede middel roept verzoeker opnieuw de schending in van “artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève juncto artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, waarna hij nader ingaat op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal hem verwijt dat hij niet op de hoogte is van het feit dat er op dit ogenblik een NGO gevestigd is in Stadionska 37 in Kraljevo, terwijl zowel zijn vader als zijn moeder eerder verklaard hadden dat veel huizen aldaar vernield werden en de kans dan ook bestaande is dat een NGO gevestigd is “op een huis” waar hij vroeger verbleef.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden omtrent het verblijf van zijn ouders gedurende de eerste tien dagen na hun terugkeer in Kosovo in 2000, betoogt verzoeker dat het “niet onmenselijk” is dat hij, dan wel zijn ouders, ook gezien hun analfabetisme, zich niet meer

exact kunnen herinneren waar zij jaren geleden gedurende tien dagen hebben gezeten, namelijk in hun huis in Obilic, dan wel in het Vluchtelingenkamp Plementina.

3.3. In wat als een derde middel kan worden beschouwd stelt verzoeker dat hij minstens recht heeft op het subsidiair beschermingsstatuut, gezien hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van zijn land kan of wegens dat risico wil stellen. Hij verwijst daartoe naar zijn uiteenzetting bij het eerste en tweede middel.

3.4 De Raad is van oordeel dat de drie middelen samen moeten worden onderzocht.

3.4.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen in zoverre dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

3.4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

3.4.3. Uit de sub 2 geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig is ondermijnd, gezien verzoeker zijn terugkeer naar Kosovo in 2000 en zijn daaropvolgende verblijf in Kraljevo niet aannemelijk kan maken. De verwijzing naar de algemene situatie in Kosovo dan wel in Servië van Roma-zigeuners in het eerste middel volstaat derhalve niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade koestert. Elke aanvraag om de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus moet immers individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zijn aanvraag voldoet aan de voorwaarden tot toekenning. De overheid, bevoegd om over de asielaanvraag te beslissen, moet daarbij in de gelegenheid worden gebracht om na te

gaan of de betrokken asielzoeker daadwerkelijk verbleven heeft in de streek die hij beweert te zijn ontvlucht alvorens in België asiel aan te vragen, teneinde de waarachtigheid van zijn relaas te evalueren en de gegrondheid van zijn vrees voor persoonlijke en systematische vervolging of het reële risico op ernstige schade te objectiveren. Het louter herhalen van de asielmotieven, zoals verzoeker placht te doen door de verwijzing naar verklaringen afgelegd door hemzelf en zijn vader, is in casu evenmin van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (R.v.St., nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., nr. 153.278, 4 januari 2006). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.4.4. Met betrekking tot het eerste onderdeel van het tweede middel aangaande het feit dat er een NGO gevestigd is op de opgegeven verblijfplaats in Kraljevo, is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaring dat, gelet op de vernieling van veel huizen aldaar, de kans bestaande is dat deze NGO gevestigd is “op een huis” waar hij vroeger verbleef niet dienstig kan worden aangebracht, gezien het een loutere bewering betreft waarmee verzoeker de informatie door de verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd niet in concreto weerlegt. Bovendien moet dit motief worden samengelezen met de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdige verklaringen aangaande de effectieve verblijfplaats in Kraljevo en het ogenblik waarop verzoekers ouders er toekwamen, die door verzoeker niet worden weerlegd en die derhalve als niet betwist en vaststaand worden beschouwd. Deze tegenstrijdigheden zijn, mede in overweging genomen het gegeven dat verzoeker geen enkel stuk kan voorleggen dat zijn verblijf in Kraljevo kan staven, dermate zwaarwichtig dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen omtrent zijn verblijf voor zijn komst naar België.

3.4.5. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het tweede middel de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de verblijfplaats van het gezin de eerste tien à vijftien dagen na de terugkeer naar Kosovo tracht te weerleggen door erop te wijzen dat het gelet op hun analfabetisme “niet onmenselijk” is dat zij niet exact meer weten waar zij die dagen hebben verbleven, is de Raad van oordeel dat deze verklaring geenszins de motivering van de bestreden beslissing weerlegt. Immers, met betrekking tot bepalende ervaringen in iemands leven die de essentie van het asielrelaas uitmaken, kan worden verwacht dat deze dermate in het geheugen gegrift staan dat de persoon die ze heeft beleefd – los van enig opleidingsniveau – in staat is daar in een later stadium en ongeacht het verstrijken van de jaren nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van te geven. In die optiek is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn ouders tegenstrijdige verklaringen zouden afleggen omtrent ingrijpende gebeurtenissen zoals hun terugkeer naar Kosovo en het feit of zij al dan niet eerst enige tijd in hun huis in Obilic zouden hebben gewoond, waarna zij door hun Albanese burens zouden zijn verdreven, het huis zou zijn platgebrand en zij door de KFOR naar het kamp Plementina gebracht zouden zijn.

3.4.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas ingevolge de zwaarwegende tegenstrijdigheden en mede gelet op het ontbreken van enig bewijsstuk betreffende verzoekers terugkeer naar Kosovo en zijn latere verblijf in Plementina en Kraljevo, onverminderd overeind blijft. De Raad is derhalve van oordeel dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij, steunend op de hiervoor geciteerde pertinente en draagkrachtige motieven die door verzoeker niet worden weerlegd, stelt dat het onmogelijk blijkt een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfssituatie de laatste jaren voor het indienen van zijn asielaanvraag, zodat niet kan worden vastgesteld of hij daadwerkelijk slachtoffer was of kan zijn van een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde afschrift van een identiteitsdocument uitgegeven door het Koninkrijk België kan aan het hiervoor gestelde geen afbreuk doen.

3.5. De drie middelen zijn in geen van hun onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.